

Ненад Шапоња

ШТА ПОСТОЈИ, А ШТА ЈЕСТЕ

Појешћу те,
рекла ми је.

За доручак ил' вечеру,
беше ми свеједно.

Нико нема никог
изван тебе,
увијао сам се и извиривао
сасвим изван себе,
разлажући оно што јесам
на оно чега нема.

Не беше јој
ни то довољно.

Покажи где си
и више те неће бити
на том месту.
Више те неће бити
уопште.

Показивао сам се
на туђем месту,
ни туђина тада
више није било.

А када наслутих
себе у њој,
неста и ње.

ТРЕПЕРИ НАДА:

Могу бити само тамо
где ме нема.
А нема ме нигде.

У бескрајном сада
бол ме можда слуги.

Којим кораком
се у постојање сустиже?

Трепери питање,
ко је ту кога одабрао?
Корак постојање?
Или постојање корак?
Постоји ли корак?

Могу ли се утврдити границе присуства?
Колико је слика потребно да се оне склопе?

Шушти још нада
да можемо можемо знати које су то тачке
у којима постојимо у сваком тренутку.

ПРОНАЛАЖЕЊЕ СТАНИШТА ДУШЕ ГЛАВНИ ЈЕ МОЈ ПРОБЛЕМ

Разматрао сам ништа
уопште не слугећи
да оно разматра мене.
Истовремено, систематично и бахато.

Осећао сам га у наводима,
у зарезима туђих полуреченица.

Самоуверен сасвим,
конзумирао сам слободу
које није ни било.

Нисам веровао у забуну,
веровао сам у љубавну причу,
веровао да могу да постојим
у другом идентичан
као у себи.

Видљивост беше
само површном страном бића.

ПОД ОКРИЉЕМ САМОЗВАНЕ СТРУКТУРЕ ЗЛА

Слетео сам у Недођију,
под светло ничег.
Тамо где нема
ни делић мене.

Ходам ту без душе,
мислим ту без тела.

Када осетим да сам свој,
спремно ме дочекају на нож.

Када се спотакнем о сопствени сан,
тапшу ме по рамену,
саосећајно гурају
на најудаљеније место,
тамо где ме потпуно нема.

ПРЕД ТОБОМ ЈЕ МИНСКО ПОЉЕ

Учини добро!
Откриј лепо!

А када тебе
семе зла открије,

проклијаће,
нахраниће се,
вратићеш се
у ништа.

Из рукописа књиџе ИЗГЛЕДАМ, ДАКЛЕ НИСАМ